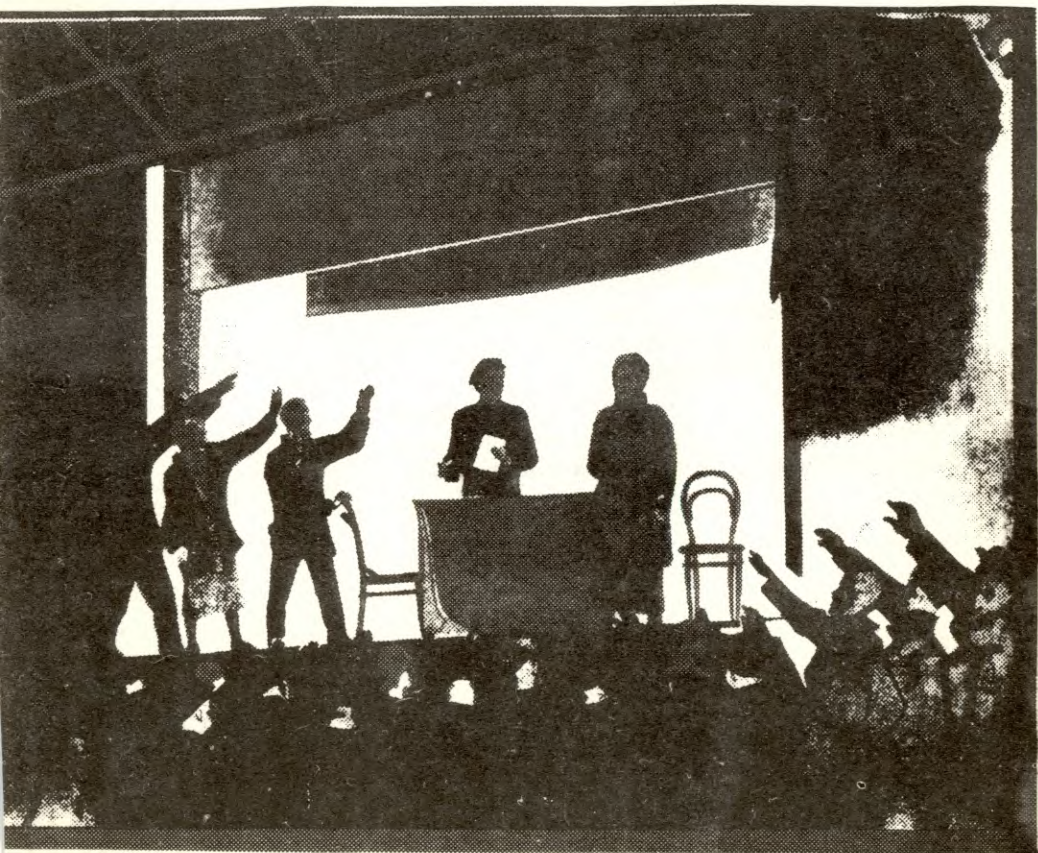

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

Avstemning om opptagelse av en kvinne i partiet (Deineka, russ.)

Udatert utgave, sannsynligvis høsten 1973

INNHold

Partiets arbeid i høst	s. 3
Klassekampen ut til flere: 12 000 abonnenter innen nyttår!	s. 4

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

Fra en diskusjon om rekruttering	s. 6
Lønnsoppgjøret. – Et eksempel på arbeid på grunnplanet	s. 7
Faglig politikk og kvinner	s. 8
Organisasjonstvang i klubben?	s. 10
Møte blant lærerne på Brandbu 2	s. 11

Idrettsaksjonen avholder landskonferanse	s. 13
--	-------

Debatt

Bruk nye metoder i økonomiarbeidet	s. 15
Parlamentariske illusjoner ved valget	s. 16
Om å arbeide med ungene på sommerleir	s. 17
Om forholdet AKP/Rød Ungdom	s. 19
Studentene trenger en ny ledelse nå. Også partiets oppgave	s. 19
Kritikk av partiets politikk for ungdom under utdanning	s. 21
Til diskusjonen mellom Øgrim og Nyheim i KK	s. 23

*Forrige nummers forside viste en plakate av russeren Lebedef fra 1919:
»Arbeiderklassen rykker fram».*

PARTIETS ARBEID I HØST

Mer om høstplanen

I forrige nummer av Tjen Folket ble Politisk Utvalgs plan for arbeidet etter valget lagt fram. Her er en del nytt til og omkring høstplanen.

Ekstraflak av Klassekampen om lønnsoppgjøret!

I oktober legges det opp til en storstilt masseutdeling av dette flaket, spesielt på industriarbeidsplassene. Dette blir den største utdelingsaksjonen i høst. Aksjonen vil markere partiets faglig-politiske profil overfor ti-tusentalls lønnsarbeidere!

Kampanjen for styrking av parti-økonomien

Politisk utvalg pekte på at mens partiarbeidet stiller stadig større økonomiske krav, er økonomiarbeidet i partiet gått tilbake. Derfor kampanjen. Dette blir de sentrale delene i kampanjen for hele partiet:

– *Innsamlingsaksjon til partiets propagandaarbeid.* Når innsamlingskampanjen til Rød Valgallianses kampfond er satt sluttstrek for, vil vi umiddelbart ta fatt på denne. Vi har dekket utgiftene i forbindelse med valgkampen – men partiet trenger fortsatt penger. Vi tar sikte på å nå målsetninga for den nye kampanjen innen jul!

– *Oking av abonnementstallet på Klassekampen med femti prosent!* Dette vil sikre det økonomiske grunnlaget for fortsatt utgivelse av en seksten-siders ukeavis. Hva mer er: Dersom vi ønsker å stille oss målsetninga med om ikke så alt for lenge å få ei dagsavis, vil denne

kampanjen legge mye av grunnlaget for det!

– Også deler av økonomi-kampanjen: Dersom alle medlemmer tegner *abonnement på Røde Fane*, vil partiets teoretiske tidsskrift være økonomisk sikra! Dersom alle medlemmer *handler julegaver på Oktober*, for la oss si femti kroner, vil dette gi Oktober ei jule-omsetning som må regnes i sekssifra beløp! To enkle tiltak som betyr mye!

De sentrale partimøtene i høst

Tre møter skal gjennomføres i hele partiet før jul:

1. Stortingsvalget

Ble det gjort politiske eller taktiske feil i forbindelse med valget? Hva syns vi om valget hos oss? Hvordan kan vi styrke AKP(m-l) på vår plass?

2. Kampanjen for å styrke parti-økonomien

Hvem bærer parti-økonomien? Hvordan skal vi sette kampanjen ut i livet på vår plass?

3. »Rett oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen!«

Hva blir de sentrale kampsakene ut over høstplanen?

I tre spesielle saker trenger partiet stor beredskap:

– *Solidaritet med Chile.* Denne saka er den mest brennende nå. Solidaritetsarbeidet må fortsette – nye støtteaksjoner trengs, faglige og andre, regjeringa må tvinges til å bryte med gorillaene!

— *Solidaritet med Kambodsja*. I Indo-Kina står det kambodsjanske folkets kamp i brennpunktet. Vi må være forberedt på nye støtteaksjoner. Solidaritetskomiteen for Vietnam vil avholde en landsomfattende uke i november. Kravet om anerkjennelse av GRUNK vil ventelig stå sentralt her.

— *Ma: Træd il-saka*. Rettssaka mot Trædal kommer opp kanskje alt i oktober. Saka er en grov politisk

provokasjon fra forsvarsmyndighetenes side, og har liten sympati blant folk flest. Denne provokasjonen må møtes med en *landsomfattende mobilisering, med faglige og andre støtteuttalelser, støtte-demonstrasjoner* osv. Her er det nødvendig å sette tingene på plass — vise at det eneste forbryterske i denne saka er NATO-øvelsene mot norske arbeidere og politiske organisasjoner og kreve tiltalen frafalt!

AU-medlem

KLASSEKAMPEN UT TIL FLERE: 12 000 ABONNENTER INNEN NYTTÅR!

Omlag 3. oktober vil det bli lansert ei stor KK-kampanje, kamerater! 12 000 abonnenter innen nyttår — det mener vi bør være målet for ei slik kampanje. Hvorfor?

AKP(m-l)s politikk for dagskamp og sosialisme må utbres mer enn noen gang. Ei sterk kommunistisk presse som når ut til stadig flere — det er lut som må til nå. I kampen mot imperialismen, mot monopolkapitalen, mot de revisjonistiske og reformistiske strømningene i arbeiderbevegelsen trengs det jo egentlig ei dagsavis. Men så sterke er vi ikke i dag. Vi får ta de forberedende skrittene først. Og ei 16 siders avis som jobber med stoff av og for arbeiderklassen, med reportasjer fra arbeidsplassene, som strekker seg på tå for å bli mer aktuell og skarp enn nå, som vi og våre venner blir stadig mer avhengig av — det er et skritt videre. For nå må vi videre. All stillstand er tilbakegang. 16 sider er bra, kraftig økning av abonnents-tallet må til.

Planene og nøyaktig opplegg vil bli presentert i Klassekampen. Derfor bare de viktigste stikkorda her:

MÅL: Minst 12 000 abonnenter innen nyttår. Det betyr om lag 4000 nye. Det vil si om bare 1/4 av våre abonnenter verver 2 — to — abonnenter hver, ja da holder det. Det er ikke vanskelig, om vi satser på masselinja, i stedet for ensomme heltegjerninger i ny og ne.

HJELPEMIDLER:

o Offentlig målsetting, som for Kampfondet. Folk må vite hvordan kampanjen går for å drive den framover. Og: Fylkesledelsen setter egen målsetting, sender den til Klassekampen innen 20. oktober. I Klassekampen presenteres fylkesresultatene uttrykt i prosent av fylkesmålsettinga. Tallet blir altså ikke offentliggjort. Derimot følger vi hvordan tallet for hele landet stiger fra uke til uke.

o Enkle vervelister. Du krever ikke inn penger, men sender inn lista med navn, adresse og type abonnement raskt. Disse bestilles så raskt som mulig.

o Gavekort. Disse slo bra an ved forrige kampanje, og må brukes flittig for jul!

o Plakat trykkes ganske sikkert opp. Bestill!

o Dessuten: Stor vekt på god propaganda i Klassekampen: Om kommunistisk presse »for og nå«, historiske erfaringer som viser hva det kreves av oss for å utvikle ei sterk presse, osv. osv.

■ Følg med i Klassekampen, og når kampanjen lanseres, nol ikke! Finn ansvarlige – raskt!

Og mens vi er i gang: Det gjelder ikke bare om å få våre venner og andre til å abonnere. Faktum er at mange av dere som leser dette fremdeles ikke er

abonnenter!! Får vi lov til å si hva vi mener om det? Slendrian. Derfor: Vi er sikre på at dette vil bli retta på.

Videre: Ei viktig side ved å utbre avisa er fremdeles løssalget. For å verve abonnenter og for øvrig å spre avisa, bor ikke bare løssalget holdes oppe, (det er nokså elendig!), men styrkes!! Ikke minst på arbeidsplassene. Det trengs i det hele plan og målbevissthet.

Gjør ei av partiets viktige oppgaver i høst til en suksess!!

(NB! Alle praktiske opplysninger kommer i KLASSEKAMPEN.)

Kameratslig hilsen Klassekampens redaksjon og distribusjon.

FRA ARBEIDSPLASSEN:

FRA EN DISKUSJON OM REKRUTTERING

Utgangspunktet er at vi har gjort framgang i arbeidet på jobben – vi har korrigert alvorlige venstrefeil og har en god del faglig symapti. Dette har kommet til uttrykk i valg til bedriftsforsamlinga der en av våre fikk 235 stemmer mens vi venta 60-70. Til sammenligning fikk den ledende høyresosialdemokraten ca. 500. Denne framgangen vises ikke i rekruttering. Vi har begynt å diskutere dette i partilaget og vil trekke fram noen foreløpige punkter:

Vår stil er fortsatt superpolitisk.

Våre møter er preget av en stil som er fremmed for folk som ikke har drevet aktivt i lang tid. De vil heller løse praktiske, konkrete problemer enn å høre på »tørrpolitikk« i vår sjargong. Eks. En uorganisert ville heller planlegge konkret en RV-fest, enn å diskutere gjennom vår linje for valget. Videre – partilagsmøtene er etterhvert blitt for store til å holdes i private leiligheter – det blir nødvendig å leie lokaler. Vi har også vært inne på tanken om slike møter burde være åpne for alle som er interessert i partiets politikk.

Vi må styrke den politiske diskusjonen på venstresida.

Vi har diskutert behovet for et debattform for arbeidsfolk i Oslo, et slags arbeidetsamfunn. Initiativet burde helst tas av både oss og SV – det kunne bli for arbeidsfolk det studentersamfunnet er for studentene. I første omgang ville det styrke den politiske diskusjonen på venstresida, gjøre enheten mer slagkraftig. Men, hvordan få dette i stand? Hva hvis SV ikke er interessert i samarbeid? Bør det startes bransjevis eller for hele Oslo? Dette er saker som må diskuteres. Kanskje er slike saker også lettere å få i stand på mindre steder.

Vi må konsentrere oppmerksomheten om rekruttering.

Rekruttering skjer ikke automatisk parallelt med annen framgang. Hos oss har vi satt som målsetting for partilaget å rekruttere 100 fram til sommeren.

Men vi har ikke noe særlig grep om hvilke folk som står oss nærmest og hvordan vi skal praktisere krava til medlemskap. Hva med folk som er greie politisk, men som drikker en god del? Det fins en god del eldre NKP'ere som kanskje er de nærmeste. Her blir lønnsoppgjøret den viktigste kampsaka å trekke folk med gjennom.

Til slutt vil jeg reise et annet problem. Enkelte m-l-ere i industrien slutter for det har grodd fram nye. Dette fører til at

enkelte lag faktisk minker istedenfor øker, og er uheldig i den nåværende fasen av arbeidet.

LØNNSOPPGJØRET – ET EKSEMPEL PÅ ARBEID PÅ GRUNNPLANET

Skikkelig faglig arbeid krever de fleste steder at en har ordentlig informasjon om hvilke saker som skal behandles, hvordan og når. Dette er en av grunnene til at deltakelse på klubbstyreplan har så stor betydning for godt faglig grunnplansarbeid. TF har prata med en kamerat fra en jern og met – bedrift.

Hvordan har dere jobbet med krava til lønnsoppgjøret?

Som gruppeformann var jeg klar over når og hvordan dette skulle behandles i klubben – så samtidig med at klubbstyret satte ned folk til å jobbe med krava så gjorde vi det samme i gruppa. Disse kom fram til en del forslag som ble behandla på gruppemøte og det er første gang lønnsoppgjøret er blitt behandla så demokratisk. Deretter har dette vært oppe på klubbmøte for de krava som en kommer fram til sendes videre oppover.

Hva slags krav er dere blitt enige om?

Forst og fremst har vi fått enhet med sosialdemokratene i klubbstyret på et lønnskrav på 18%. Vi har også stilt en rekke av de krava KK nevner, 40 timers uke, reell likelønn. Ellers vil jeg nevne 5 ukers ferie, et krav om at lavtlønnsbedrifter ikke skal ligge under 95% av landsgjennomsnittet (nå er tallet 85%). Vi har også et krav om at funksjonshemmede skal ha like rett til arbeid og at bedriften skal gjøre sitt ytterste for å sysselsette funksjonshemmede.

Hvilke saker har det vært strid om?

Kravet: Tariffoppgjøret må bare komme de organiserte til gode ble vedtatt mot min stemme i klubbstyret.

Videre var det en viss uenighet for vi fant riktig formulering på kravet: Organisert import av utenlandsk arbeidskraft må ikke finne sted – Utenlandske og norske arbeidere må ha like rettigheter. Hardest var motstanden fra sosialdemokratene på kravet om spisepause inkludert i arbeidstida og økt overtidsbetaling.

Svakheter ved krava?

Det viktigste er at vi mangler avvisning av Skånlandutvalget.

Hva skjer nå videre?

I Oslo går forslaga videre til Avdeling I av jern og met. og medlemsmøte der. Alle avdelingene velger så representanter til et avtaleting der krava behandles på forbundsplan, og kommer fram til endelige krav. Forst etter forhandlingene med arbeidsgiversiden kommer resultatet tilbake til medlemmene til uravstemning.

Hva kan gjøres lokalt etter at krava er sendt oppover?

Rent formelt kan det ikke gjøres noe særlig, men det er klart at forutsetninga for at jern og met. holder fast ved skikkelige krav er at arbeidsfolk rundt omkring er konsolidert på krava, og er villige til å kjempe for dem. Derfor er diskusjon av de sentrale krava og brei

mulig støtte for dem nødvendig i hele perioden fram til uravstemminga. Bare

slik kan vi legge grunnlag for at arbeidsfolk forkaster et dårlig resultat.

FAGLIG POLITIKK OG KVINNER

Utgangspunktet i politikken for kvinner på det faglige området må være å bevisstgjøre kvinnene for sine krav og lære dem å kjempe for kravene.

Den allmene kvinneundertrykkinga viser oss at kvinnene er den passive part i alle yrker. Men historia viser oss at enkelte lag av kvinner har ført kamp for sine krav, f.eks. for senking av arbeidsdagen til 8 timer. Kravene og kampformene kan variere etter hvilke arbeidsplasser og yrker kvinnene har. (Dette er også likt for menn). Hva kvinnene anser som primære å kjempe for, varierer også etter hvilken klasse de tilhører. (Dette er også likt for menn). Dette henger som oftest noye sammen med arbeidsplassen og de forskjellige yrkene kvinnene har.

Jeg skal forsøke å klargjøre de særegne forskjellene på de ulike kvinnelag ut fra klassetilhørighet og ut fra deres subjektive og objektive oppfatning.

Arbeiderklassens kvinner.

De har som oftest ingen høyere utdanning, og deres arbeidsplasser er i stor grad i industrien. De ser de primære kampkrav ut fra lønns- og arbeidsforhold. Dette fordi deres objektive grunnlag er avhengig av deres materielle eksistens, og deres subjektive oppfatning er i høy grad knytta til deres objektive grunnlag. De har bare sine lenker å miste.

Småborgersjiktet av kvinner.

Det er en kjennsgjerning i dag at store deler av småborgerskapets kvinner blir proletarisert gjennom monopolkapitalens higen etter større profitt. Store deler av funksjonærkvinnene får mer konsentrert

arbeidsområde og hardere arbeidspress. De får mange likhetspunkter med industrikvinnenes arbeidspress. Deres objektive grunnlag blir i stadig større grad lik arbeiderklassens, men deres subjektive oppfatning er ikke i samme grad knytta til det objektive grunnlaget fordi det tar tid å venne seg til at grunnlaget har endra karakter. Deres kampkrav varierer etter hvilke lønns- og arbeidsforhold de har.

Borgerskapets kvinner.

De har som oftest en utdanning, deres primære kampkrav er ikke lik arbeiderklassens kvinner, fordi deres objektive grunnlag er ulike. Deres kampkrav er å sidestilles med menn i samfunnet. Eks: Å bli forbigått en forfremmelse av en høyere stilling og lønnsklasse, noe som er vanlig fordi menn er forsørgeren i vårt samfunn. Deres objektive grunnlag er ikke avhengig av deres materielle eksistens. Det primære er ikke økonomien, derfor blir deres subjektive oppfatning av kvinnekampen ofte retta mot menn, og ikke på samfunnet.

Det er viktig å ha klart for seg de særegne trekk ved kvinnes situasjon i den faglige kampen. Vi vet at kvinnekampen kan være uensarta og tornefull, derfor er det viktig å ha en politikk som samler de fleste kvinner. Vi har almene trekk ved kvinneundertrykkinga som er like viktige. Den er ikke avhengig av klassetilhørighet, men avhengig av hvilken plass kvinnene har i vårt samfunn.

Eks. på allmenn undertrykking.

Kvinnen er mer passiv enn mannen på arbeidsplassen, dette henger sammen med

det grunnfesta syn at mannen er forsørgeren, og kvinnene en reserve til produksjonen. Kvinnene går ofte ut og inn i arbeidslivet og får derfor ikke samme kontinuerlige kamperfaringer. Deres kamp blir derfor ofte uten resultater. Det er flere fagorganiserte menn enn kvinner, og de bruker i mindre grad fagorganisasjonen som et redskap for syne krav. Deres passive rolle kommer også til uttrykk i strebermentalitet. Den er mindre hos kvinner, fordi det i liten grad er stillinger å strebe etter, de høye stillingene blir ofte besatt av menn.

Hele kvinnens rolle går ut på å fortrenge sine rettigheter for samfunnets beste. Eks: vise ansvar overfor arbeidsgiveren, jenke på sine krav av hensyn til mannlige kolleger i hjemmet, vise omsorg og hensyn til mann og barn. Hun skal være en brikke som skal holde helheten i gang, men ikke delta i den som en del av den. Dette synet på kvinnen er grunnfesta i de borgerlige partiene. I særlig grad har Sosialdemokratene en klam hånd over store deler av arbeidsplassene i samarbeid med LO. De har tradisjoner med å føre en politikk, som sier at fagforeningene skal bedre kvinnenens kår. En politikk som holder kvinnene i passivitet.

Jeg vil ta opp et eksempel på hvordan monopolkapitalen kan utnytte kvinnene dobbelt: Monopolkapitalen bruker kvinnen som reservearme på deltid, deres arbeids og lønnsforhold er ofte dårlige. De har ofte 1 dags oppsigelse, og få er organisert. Dersom kapitalen finner det lønnsomt bruker de deltidsansatte kvinner i stedet for faglært arbeidskraft. I realiteten bruke kvinner som streikebrytere.

Nå har vi tatt opp litt på innholdet i undertrykkinga. Det er 6 krav som må oppfylles av oss for å føre kvinnekampen på det faglige arbeid framover.

1 Videreutvikle en politikk for kvinnenens allmenne og særegne undertrykkelse på

arbeidsplassen der du er.

- 2 Det er kvinnekamp uansett på hvilke nivå kvinnene er, bare de fører kamp for sine krav.
- 3 Det kreves av oss å få med kvinnene i industrien, fordi det har en strategisk betydning for kvinnekampen slik vi ser det.
- 4 Vi må gå i spissen å kreve av fagforeningene at de skal legge forholda til rette for kvinnene til å delta i det faglige og politiske arbeid.
- 5 Vi må stille de viktigste kampkrav for kvinnene på arbeidsplassen.
- 6 Vi må være fleksible med organiseringsmulighetene på den enkelte arbeidsplass, for å få med flest mulig kvinner.

Kvinnekrav på arbeidsplassen, (forslag).

- 1 Lik lønn for likeverdig arbeid.
- 2 Heving av typiske kvinneyrker som lavtlønnsgruppe.
- 3 Barnehageplass til alle / letter et press for kvinner som bare arbeider kveld, skift og ellers alle som har behov.
- 4 Fagorganisasjonen skal oppfordre alle deltidsansatte til å organisere seg.
- 5 Alle kvinner bør være fagorganisert, og lære seg å bruke organisasjonen for sine krav.
- 6 Fagorganisasjonen skal legge forholdene til rette slik at kvinner kan delta i det faglige og politiske arbeid.

Organisering av kvinner, (forslag).

- 1 Kvinnefrontgruppe.
- 2 Kvinnegruppe, (uavhengig) som bevisgjøringsgruppe på kampkrav og kampoppgaver som skal føres i fagforeningen.
- 3 Arbeide aktivt i fagforeningen.
- 4 Kameratslig samvær med diskusjon blant kvinner.

PÅ LENGRE SIKT

- 5 Kvinneutvalg i fagforeningene.
- 6 Kvinneutvalg på typiske kvinneavdelinger.

Disse forslag står ikke i motsetning til hverandre. Vi må huske på å ta de særegne forholda som utgangspunkt.

En liten ting til slutt.

Vi ber huske at organiseringsmetoden

bare er at middel. Det viktigste for oss er den tilliten vi skaper rundt oss, og de erfaringene kvinnene selv gjør gjennom kamp.

ORGANISASJONSTVANG I KLUBBEN?

Svar på innlegg fra »Jern- og met-medlem, Østfold» og »Bygningsarbeider, Moss».

Det er enighet i partiet om at vedtektsfesta tvangsorganisering er et reaksjonært forslag. Det gir LO-ledelsen makt og myndighet til å hive rode arbeidere ut av fagforeningene. Å oppgi frivilligheten i organisasjonssaka er å støtte byråkratiseringa av fagbevegelsen – å være organisert blir omtrent like likegyldig som medlemskap i statskirka. Kort sagt: forslaget om tvangsorganisering må ses i forbindelse med LO-ledelsens generallinje for å sentralisere og tyne demokratiet ut av fagbevegelsen. Diskusjonen dreier seg ikke om dette. Den dreier seg om hvorvidt **organisasjonstvang eller tvangstiltak mot uorganiserte i den enkelte klubb eller forening** under en hver omstendighet er av det onde.

Full organisering styrker klubben mot bedriften.

Begge østfoldingene mener det ubetinga er et onde. Først derfor ei sak som ingen av dem tar med i regninga: Grunnen til uviljen overfor de uorganiserte ligger ikke bare i at de snylter på medlemmene, som det heter. **Bedriften** bruker de uorganiserte til å motarbeide saker klubben tar opp. Derfor har **bedriften** også alltid vært den som har fyrt under motsetningsforholdet mellom organiserte og uorganiserte. For å stå sterkest mulig overfor bedriftsledelsen er det om å gjøre for klubben å ha så få uorganiserte som

mulig. Derfor er det ikke nødvendigvis riktig at tiltak med sikte på full organisering eller mot uorganiserte er »å snu kampen bort fra kapitalen og over på våre uorganiserte kamerater», sånn som det påstås fra Østfold.

Klubben ved ASEA-Per Kure.

Denne klubben har **ingen** uorganiserte. Dette kommer av at klubben tidligere har fått gjennom overfor bedriften at ikke en mann som ikke vil organisere seg skal tas inn. (Dette fungerer sånn at klubben også kan kreve av bedriften at en mann blir gitt fyken). Denne ordninga gjør at bedriften ikke har noen muligheter som helst til å spille folk ut mot hverandre i ei sak, fordi **alle** arbeiderne er underlagt klubbens disiplin. Vel er dette ei »tvangsordning». Men verken kommunistene eller de vanlige folka (eller ledelsen!) på bruket er ett sekund i tvil om at dette er ei ordning som betyr mye for at klubben står såpass sterkt som den gjør.

Kværner—saka.

Streiken mot en uforbederlig Unge Høyre-provokator på Kværner Bruk for ei tid sida ble støtta av AKP-medlemmene på stedet. Dette er sannsynligvis sånn som østfoldingene oppfatter det et eksempel på at »ml-ere går med på hetsen mot de uorganiserte», og indirekte støtter LO-kongressens vedtak om tvangsorganisering. Vel er det rett som det sies at noe av grunnen til at denne provokatoren vant fram, var svakheter i klubbens arbeid.

(Ellers er ikke Kværner-klubben av de dårligste i Oslo). Men saka er at folka på plassen lenge hadde sett seg lei på denne Unge Høyre-jyplingens virksomhet. Og da aksjonen kom, så kom den spontant ved at plategruppa satte seg. **Bedriftsledelsen** fikk det svært så travelt med å holde en beskyttende hånd over provokatøren. De han hadde fått med seg ut av klubben gikk inn igjen etter diskusjon. Vel var aksjonen et »tvangstiltak». Men i denne saka var det **arbeiderne** som dikterte sine betingelser og tvang **bedriften**, nemlig til å sparke provokatøren.

Støtte til LO-ledelsen?

Kværner-aksjonen fikk riktig nok en varm og våt omfavelse av Arbeiderbladet. Men var den i hovedsak »en støtte til LO-kongressens vedtak om tvangsorganisering?» Den spontante måten aksjonen oppsto på – etter vedtak på gruppemøte – viser at dette ikke er tilfelle. (STK-saka for noen år siden kan heller tjene som eksempel på en sånn støtte). Ellers er å si at høyre-sosialdemokratiet **alltid** vil prøve å »utnytte» sånne saker – rettferdige og

urettferdige. F.eks. ble EB-arbeidernes harde holdning til en uorganisert provokatør i våres (som er blitt groteskt forvrengt av bedriftsledelsen og rettsapparatet seinere) »brukt» på samme måten. Men det gjør ikke EB-saka eller en hvilken som helst rettferdig aksjon mindre rettferdig av den grunn.

Se saka ut fra hva som i praksis styrker klubben.

I de tilfellene kommunistene i jern og metall i Oslo har støtta og støtter organisasjonstvang og tvang mot uorganiserte har det vært snakk om ikke diktat fra toppen i LO, men **klubbens egen disiplin**. Vi mener det fins en himmelvid forskjell på tvang fra toppen og arbeidernes sjølpålagte disiplin. Den har i disse tilfellene **styrka** arbeiderne mot bedriftsledelsen. Vi mener at østfoldingene i denne saka står for ei **ultrademokratisk** holdning som ikke stemmer med slagordet »Styrk fagbevegelsens kampkraft». Men østfoldingene er kanskje ikke enig?

Roy.

MØTE BLANT LÆRERNE PÅ BRANDBU 2

Fordi parolen om å delta i masseorganisasjonene og særlig fagforeningene har vært vår viktigste oppgave i lang tid, tok vi spesielt opp vårt forhold til fagforeningene. Flertallet av dem som var til stede, var fra Oslo, og jeg skal ikke plage kameratene med for mye detaljer fra lokalt hold. På en annen side har vi en del erfaringer som jeg tror det er riktig å ta med.

Det viste seg at så godt som alle var organiserte og på ett eller annet vis deltok i fagforeningsarbeidet. Det vil si: fordi det er linja, går vi på fagforeningsmøter. Imidlertid viste det seg å være ganske få

som tok aktivt del, og vi stilte naturlig nok spørsmålet om hva det kom av, altså: hva var hovedproblemet i vårt fagforeningsarbeid nå.

Fra de fleste kom det beklagelser om at de på den ene sida syntes de kunne så lite om det som foregår i skolen - til tross for at noen hadde jobbet opptil flere år -, på den annen side hadde de ikke tid til å sette seg inn i hva som foregår. Der hvor man hadde kamerater på jobben, hadde man kommet ganske langt i arbeidet blant arbeidskameratene, fått gjort en del på lokalt hold som beinhardtte resolusjoner mot rasjonaliseringa, og fått

en del kolleger, som vi sier, med seg på fagforeningsmøter fordi de var blitt interesserte i sin egen arbeidssituasjon. Men de fikk gjort alt for lite med både folka og foreningene av overnevnte grunner.

Passivitet.

Dessuten viste det seg at de hadde problemer med å gjøre eller si noe i foreninga, fordi der allerede var kamerater som var godt kjent, som nøt en viss respekt og som hadde greie på det som foregikk og derfor kunne si det som skulle sies bedre. De satt der på møtene og følte seg dumme og passive. Det de syntes var gemt, var at de i alle fall kunne gå på jobben dagen etter å referere og fortelle at det foregikk noe og gjøre det klart at det foregikk kamper i foreninga.

Tidligere forekom det at progressive folk som prøvde å operere i den ene fagforeninga (det var tilfeldigvis der vi begynte å slåss for lærenes interesser, først og fremst mot 5 dagers uka og Monsterplanen pluss å foreslå mer demokratiske møteformer og vedtekter), ble gjort narr av fordi de gad å bruke (kaste bort) tida i sånne borgerlige og reaksjonære forsamlinger. Det var videre kamper for å få folk til å gå dit, og det ble også sagt at det var feilaktig å jobbe i sånne foreninger. Disse feil er i dag korrigert på den måten at folk innser nødvendigheten av deltakelse, men kommer ikke, eller er svært passive.

Som sagt, de kan for lite og har for dårlig tid. Det er klart at de som har kjennskap til foreningene har gjort alt for lite for å få andre aktive. Det har til dels vært kamper på det ideologiske plan, noe som har ført til at flere møter opp. Men folk med erfaringer har så vidt vi visste ikke skrevet et ord i TF, for eks. På møter blant ML-ere og sympatisører ble skolepolitikk aldri diskutert. Og både parti-medlemmer og andre jobber stort sett

med andre oppgaver som er prioritert høyere.

De som kunne kalle seg erfarne, følte seg også litt dumme. De hadde den gang de begynte å jobbe i foreningene, helt privat prioritert dette arbeidet, vært flinke til å holde det gående for seg selv, men hadde ikke greid å få så mange av de progressive til å delta aktivt. De hadde imidlertid vært flinke til å knytte kontakter med andre lærere og hadde hatt et svare strev med å følge opp blant SF-ere og andre som hadde greie på hva som skjedde. Det hadde vært utallige forsøk på å samle våre folk til å diskutere og finne politikk på de forskjellige spørsmål, men fært få hadde hatt tid til å komme og tid til å engasjere seg.

Oppgavene framover:

Staten har nå lenge lagt opp til å kjøre sparekniven i skolen. Når en er klar over at dette går ut over foreldre, elever og lærere, er det lett å regne ut at framstøta går ut over en anseelig del av folket. Lærera er ei gruppe som i dag er relativt tilbakeliggende, men det er all grunn til å tru at det er en ledelse de mangler for at de skal røre på seg. Lærerorganisasjonene uttaler seg på spørsmål som gjelder skolen til min fulle tilfredshet, men når ingen hører på dem (det vil si storting og myndigheter, de vil ikke snakke med andre og mener opinionen er dum), mener de det er ingen ting å gjøre ved. Vi har til oppgave å forandre denne neivestilen og gjøre organisasjonene villige til kamp. Dette kan bare gjøres ved å reise grunnplanet og avdekke motsigelsene mellom ledelse og medlemmer og tvinge organisasjonene til å gjøre arbeidsforholda ikke verre for sine medlemmer. Det er ingen hemmelighet at læreras arbeidsforhold er viktige for at de skal kunne gjøre noe for eleva.

Progressive lærere kan derfor ikke godta at arbeidet i organisasjonene skal

drives av noen få og at resten går rundt og er stemmekveg. Vi må få muligheter til å diskutere hva vi ønsker å gjøre og hva som er riktig å gjøre.

Det er bare vi som kjenner hvor skoen trykker, det er bare vi som kan føre kampen for at lærera ikke skal være alt-mulig-menn i bevegelsen. Vi veit hvor alvorlige problema i skolen er og vi må skaffe oss tid til å kunne ta disse alvorlig og det i politisk sammenheng. Vi kommer

ingen vei hvis dette skal være overlatt til noen få som aldri får diskutert med de andre, vi kan ikke diskutere livsfarlige lovforslag på fritida etter privat initiativ. Vårt arbeid blant lærere, elever, foreldre og i fagforeninga må bli en del av vår aktive politikk, og forutsetninga for det er at vi har tid til å studere, tid til å diskutere og tid til å gå på møter.

Wenche

IDRETTSAKSJONEN AVHOLDER LANDSKONFERANSE

Gjennom Idrettsaksjonen -73 har vi fått en svært brei bevegelse bak progressive idrettspolitiske krav (øket offentlig finansiering av idretten, idretten bør være uavhengig av reklame- og forretningsinteresser, lokallagene og idrett for alle må prioriteres).

Disse kravene tar opp de mest brennende problemene i idrettsbevegelsen. Derfor har også aksjonen fått stor oppslutning der vi har markert oss – ikke bare blant idrettsfolk, men også blant idrettsledere (f.eks. har flere særforbundsstyrene og -ting støttet aksjonen).

Men vi har ikke klart å få aksjonen ut til den store massen av idrettsfolk og tillitsmenn. Grunnen til det er sjølsagt at dette er den første landsomfattende progressive organiserte aksjonen i idrettsbevegelsen på over tre år.

Derfor vil vi, AKP(m-l)'ere som jobber med aksjonen, oppfordre alle AKP(m-l)'ere og sympatisører som driver med idrett til å ta med seg lister på trening og på stevner. Underskriftslistene kan dere få ved å henvende dere til Idrettsaksjonen -73.

13. og 14. oktober arrangerer Idrettsaksjonen en landskonferanse om idrett. Vi tror denne konferansen kan bli svært viktig – at vi gjennom den kanskje kan legge grunnlaget for en slagkraftig progressiv idrettspolitikk her i landet. Konferansen er åpen og skal være på Idrettshøgskolen i Oslo. Det praktiseres reisefordeling (ca. 30 kr.)

Derfor bør alle som leser dette og som driver idrett på konkurranse- eller mosjonsnivå, skrive til Idrettsaksjonen -73, Idrettsbygningen, Universitetssentret Blindern, Oslo 3, for å få underskriftslistene eller melde seg på til konferansen.

Påmeldingsfristen til konferansen er 1. oktober, det vil si at det haster. Dersom dette nummeret av TF kommer fram etter 1. oktober, så meld deg på likevel, og få med deg andre idrettsfolk!

Den faglige kampanjen som er startet kommer til å prege Tjen Folket i tida framover. Vi oppfordrer folk til å komme med erfaringer fra arbeidsplassene. I første omgang vil vi konsentrere diskusjonen om: rekrutteringa, lønnsoppgjøret, kvinner og faglig politikk og om unge arbeidere og lærlinger.

TF er avhengig av at folk sender inn artikler og stoff til innlegg. – Redaksjonen holder til i Oslo og har lettest for å få innlegg derfra. Folk utover landet må bestrebe seg på å sende inn erfaringer til oss slik at bladet ikke domineres av Oslo-erfaringer. Vi krever ikke »velskrevne» artikler, ideer, forslag til problemstillinger vi bør ta opp og erfaringer og meninger i noen punkter er til nytte i arbeidet med bladet.

Red

DEBATT

BRUK NYE METODER I ØKONOMIARBEIDET

På Håøyaleiren i sommer hadde gruppa vår en kort og improvisert diskusjon om AKP(m-l) legger for store økonomiske byrder på medlemmene. Det som startet diskusjonen var en innsamling til kampfondet. Noen av oss var blakke, andre ga etter evne og kommentarene var at det begynte å bli vel mye innsamlinger, ekstrakontingenter o.l. ved siden av det faste folk betaler.

En del mente at selv frivillige innsamlinger ofte virket slik at det skapte moralsk press, som gjorde at mange ga mer enn de egentlig hadde råd til. Utifra at dyrtid og skatteplyndring rammer oss alle stilte noen spørsmålet om det ville falle for dyrt for en vanlig industriarbeider å være kommunist!

Vi var enige om at vi må satse på økonomisk sjølberging, for å sikre partiets økonomi. Men vi lurte på om det ble lagt for ensidig opp til å stole på at medlemmene i AKP(m-l) kan vri noen

tiere ekstra fra lommebøker som oftest er tynne nok fra før. Mange medlemmer sliter med gjeld og har for lite penger til faste utgifter, derfor kan kontingentforhøyelse bety mye i f.eks. familier der begge er medlemmer. Det ble nevnt eksempler på idrettslag o.l. som driver økonomisk sjølberging med lotterier, dagnad, bingo og andre tiltak. Vi lurte på om det har vært brukt nok fantasi for å tenke ut metoder som kan styrke og hjelpe økonomien vår. Slike tiltak er utadvendte og gir oss på den måten gode muligheter for massearbeid. Noen vil kanskje rynke på nesa av et AKP(m-l) lotteri, men det ville gi oss mange anledninger til å diskutere politikken vår med nye folk. Vi kunne trykke noen ord om politikken vår bakpå loddene og la noen av gevinstene være progressiv litteratur, plater, plakater, osv. Dette var noen spontane ideer i en kort diskusjon på sommerleiren, og vi ble enige om at

diskusjonen burde fortsette etter valget.

Partiets økonomi er noe av det viktigste i tida framover. Vi trenger mer penger, men også diskusjon, fantasi og ideer om hvordan økonomien sikres, uten at medlemmenes økonomi samtidig svekkes unødig. Vi skal bygge ut ett parti for vanlige folk og vanlige folk har i dag stort

sett lite til overs etter faste utgifter. Derfor mener vi at å hente penger fra massene i større utstrekning må vurderes nøye. Det vil bety en mer utadvendt metode og det tror vi har mange gode bisider.

Torleif

PARLAMENTARISKE ILLUSJONER VED VALGET

RVs innsats i valgkampen bør etter min mening nøye vurderes i denne avisen. Vi kan trekke en mengde nyttige erfaringer av den første opptreden som deltakere ved stemmeurnene. Det kan være lett å få mye lure ideer når det gjelder valgkampens former, noe som i og for seg er bra. Likevel er det innholdet i vår politikk vi bør ta grundigst på. Hva for feil og mangler kan vi der finne?

Ut fra egen erfaring og selve valgresultatet er det etter min mening opplagt at en god del folk som står svært nær oss politisk denne gang droppet RV til fordel for SV. Dette preget ikke minst de store byene, og om man ser på RVs valgoppmarsj her i byen er det klart at den dårlige mobiliseringa ikke kan være den hele forklaringa på hvorfor ikke flere deltok. Vi har tidligere vist at vi er i stand til å få langt flere folk på beina. At SV ble foretrukket betydde ikke at RV ble forkastet fordi man ikke likte politikken vår, ikke stolte på oss el.l. Årsaken var derimot at en stemme på RV var »bortkastet», vi fikk likevel internt mandat. EEC-saken krevde en masse motstandere på tinget, og SVs politikk var forsåvidt bra nok. Det sa til og med ml'erne.

STEMMEMATEMATIKK

Kamerater. Etter mitt syn gjenspeiler

dette en haug med parlamentariske illusjoner. Folk henfaller til stemmematematikk, teller mandater, stemmer taktisk og setter politikken i annen rekke. Man glemmer noe av det EEC-kampen lærte oss, at situasjonen på tinget er en gjenspeiling av forholda i samfunnet (om enn ikke i befolkninga!)

Det viste seg at mange av Stortingets nei-folk ble presset av opinionen over på dette standpunkt. Omvendt vil tingfolka kunne snu om til å bli tilhengere.

Ikke bare representerer »stemmematematikk-over-politikken-vurderinga» en illusorisk tiltro til folka på tinget. Den representerer og en god del illusjoner om selve parlamentets betydning. Man husker ikke at det viktigste skjer utafor Stortinget, og at den virkelige makta ligger helt andre steder enn tvers overfor Tostrupkjelleren. Det avgjørende for politikken i spørsmål som f.eks. Norges forhold til EEC er situasjonen på det økonomiske området og styrkeforholdet mellom klassene i Norge, når alt kommer til alt.

Den eneste måten å sikre et Norge utenfor EEC, og å skape en bra politisk utvikling i landet er å få folk til å »bryte med loftepolitikkerne», ta skjea i si egen hånd og stole på egne krefter (for å si det noe bombastisk).

Dette var RV alene om å propagere i

valgkampen, om man ser bort fra noen tilnærmelsesvis drypp fra SV. Når folk tydeligvis ikke har tatt denne argumentasjonen i så stor grad at de stilte politikken fremst, må man ikke da lete etter svakheter på dette punkt i vår propaganda?

I hvor stor grad har vi for eksempel gitt folk eksempler på at makta ikke ligger på tinget? Hvor offensivt har vi egentlig kjørt for å få folk til å begripe at bare egen kamp nytter? Om vi har kjørt på

disse synspunktene (noe vi jo har), har det ikke i stor grad vært som en hale på en argumentasjon som viste alt det gode RV gikk og går inn for? I dagens politiske situasjon er det vel egentlig på disse punktene at RV skiller seg vesentligst av fra SV, og på disse punktene burde vi etter min mening markert vårt syn sterkere.

ANTI

(Tatt fra et lokalt
diskusjonsblad i Oslo)

OM Å ARBEIDE MED UNGENE PÅ SOMMERLEIR

Hvilke motiver har dere for å passe ungene våre? Hva får dere ut av leiren?

Noen foreldre på Håoyaleiren til AKP mente de ble så godt hjulpet, at de kanskje sto i en slags takknemlighetsgjeld. På denne leiren hadde vi heller ikke hatt noen organisert diskusjon om ungene og kollektivt ansvar. Derfor må vi svare foreldre og alle andre som skal på leir igjen, med å oppsummere erfaringene til »personalet» i leikesenteret på Håoya-leiren her i TF.

På tross av at vi ikke har hatt noen kollektiv diskusjon om å organisere leiren som en prøve på kommunistisk samfunn, syntes vi det kollektive ansvaret for ungene var kommet opp på et ganske høyt nivå. Vi merket det på alt som foregikk utafor åpningstida i leikesenteret.

Bortsett fra noen ganger når fotballen ble for toff, var ungene med i alle aktiviteter. På kulturkvelden var det ei gruppe som sang sammen med sine unger, mens ingen fant på å få ungene til å opptre aleine for å vise hvor flinke og framskredne de var.

Den viktigste forma for undertrykking av ungene består i isolasjon. Denne undertrykkinga tar nettopp vi del i når vi bare lager egne tiltak, og egen kultur for ungene, og ikke trekker dem med i det vi driver med. Da vi diskuterte det, ble det klart for oss at det var riktig å ha så kort åpningstid i leikesenteret, og å legge programmet nær opp til det som foregikk ellers i leiren. Vi sang de samme sangene, men diskuterte innholdet i dem for vi lærte teksten, og vi tok opp Vietnam først etter at de hadde hørt en appell på et kveldsmøte.

Det vi savnet var planlegging og koordinering med leirledelsen på forhånd. Da kunne vi konsentrert oss mer om tilrettelegging for de aktuelle aldersgruppene, og mer avveksling, og ikke minst demokrati. Noen av oss hadde bare erfaring fra vanlige skoleklasser. Den åpne leiren stilte helt andre krav til demokratiet enn de var vant til å praktisere.

Barn er ikke framskredne først og fremst fordi de er godt orientert om Vietnam og motsigelsene i verden. Det er fint å slippe å forklare alt fra grunnen av,

og riktig å gi disse ungene et tilbud på deres eget nivå. I breie masseorganisasjoner, som Maurtua, er det andre egenskaper enn høyt politisk kunnskapsnivå som teller. Der er det solidariteten og evnen til å fore an i kampen for barnas egne interesser som skjerpes. Vi har hørt at barn fra kommunistiske familier ikke utmerka seg noe særlig på dette området.

VI GJORDE ANDRE ERFARINGER

På vår leir var været og forholdene så gode at vi ikke fikk prøvet ungenes evne til å kjempe for egne krav, slik som på Tuddal i fjor, men vi syntes ungene var temmelig framskredne når det gjaldt å ta hensyn til andre. Det viste seg særlig fordi vi ofte gjorde ting sammen alle fra 13 måneder til 11 år.

I løpet av leiren ble dette også utvikla videre, til å gjelde forholdet mellom voksne og barn. De ungene som først ikke ville gå fra foreldrene sine, og så klarte å forstyrre motene alt de kunne, ble etter hvert innstilt på å la de voksne snakke. Kanskje var det fordi de fikk være med så mye utenom motetidene. Det var også en god ting at leiren var så liten at det gikk fort å bli kjent med alle de voksne. En gutt som var aleine på leiren en natt og nesten en dag, mente dette var en stor forbedring fra Tuddalsleiren.

HVORDAN HADDE LEDERNE DET?

Det viktigste utbyttet av leiren var de erfaringene vi har nevnt, og diskusjonene omkring dem. Det gjalt særlig de som arbeider i skolen og barnehager til daglig. Men det var jo noe helt annet enn det vi hadde venta på forhånd. Gruppa var ikke mobilisert på forhånd, og flere hadde vært i villrede om hva de egentlig gikk til. Dette vil alltid kunne skje når vi skal lage barnehage på leir eller turer. Derfor må vi ikke bare stille det kravet at slikt skal være organisert på forhånd, men også at det drives propaganda for disse oppgavene

i tida før leiren gjennom KK og interne diskusjonsblad. Dermed kan en også få med uorganiserte og folk fra andre steder enn den byen der leirforberedelsene er konsentrert.

Foruten uorganiserte med spesiell interesse for oppgaver som er så sterkt knytta til det å gjøre leiren til en skole i sosialistisk organisering, bør gruppa bestå av politisk framskredne folk, som kan løse problemer i forbindelse med arbeidet og med ledergruppa raskt.

Behovet for å få med mest mulig av leirprogrammet, og jobbe med ungene samtidig, stiller store krav til disiplin og planlegging av egne politiske behov. En må være mange nok til at noen i gruppa følger seminarer og innledninger. Slik fikk vi gjennomført alle hoveddiskusjonene.

Det vi savnet var mer spontane og uformelle diskusjoner, og mulighet for å delta mer i kulturen. Dessuten folte vi oss litt isolert fra resten av brigaden fordi vi hadde møter når andre hadde fri. Leiren ble ikke det store fellesskapet som vi var blitt lovet.

Vi mener derfor at det er riktig at både de som stiller med ungene og annen teknisk kader også deltar i sine bostedsgrupper når de kan. Disse gruppene må på sin side huske på outsidersene og trekke dem med når det skjer noe utenom programmet.

Vi fikk heller ikke tatt opp noen diskusjon med foreldrene fra begynnelsen av. Vi ble jo godt kjent med de fleste, og regnet med at de ville kreve et møte hvis det oppsto problemer.

Men det var kanskje galt. På andre leirer hørte vi at spørsmålet om ungene ble grundig diskutert første dagen.

OM FORHOLDET AKP(m-l)/RØD UNGDOM

En kamerat på Universitetet i Oslo skulle organiseres — i Rød Ungdom eller AKP(m-l)? Diskusjonen avdekket at vi manglet kriterier og linjer på dette. En ml'er skifta fag. AKP(m-l) eller RU. Samma problemet. Vi mener delinga nå fører mye rart med seg. Den er i praksis ei byråkratisk hindring i å utvikle politikk på instituttplanet. Enten må lagsledelsen ordne møter i AKP(m-l) eller RU, eventuelt fellesmøter for å utvikle instituttpolitikk, arbeidsdeling mellom RU- og AKP-folka og sikre at kampen samordnes. (Mye flying, orndinga framelsker rot og lite slagkraft). Eller så får vi ei kunstig arbeidsdeling, f.eks. AKP(m-l) tar DNS-arbeidet. RU tar FSF og omdanninga (satt på spissen). Ordninga er helt kunstig, spesielt fordi det samtidig er eldre, erfarne studenter i AKP(m-l) (mange av disse er på hovedfaga) og yngre grunn/mellomfagsstudenter i RU. På den måten blir det gjort dårlig arbeid på et fagtrinn

samma hva saka gjelder.

Et bra forslag: La alle aktive studenter jobbe i Rød Ungdom eller i et studentforbund. Vitenskapelig ansatte, lærere, administrasjonsfolk, ansatte i Samskipnaden osv. organiseres i AKP. Videre organiseres så mange i RU/Studentforbundsledelsen at AKP. kan sikre seg en reell ledelse i studentbevegelsen. Videre: i viktige saker, hvor langsiktige linjer eller alt står og faller med rask handling bør det legges opp til fellesmøter.

Kriteriene for partimedlemskap på høyere læresteder må tas opp raskt. De kan ikke være en mekanisk tillempling av kriteriene til f.eks. et boliglag. Hensynet til proletariseringa av partiet og arbeidsoppgavene har også betydning. Det er mange saker som har betydning. Vi har tatt utgangspunkt i at skillene i dag er byråkratiske.

ml-ere på norsk institutt
i Oslo

STUDENTENE TRENGER EN LEDELSE NÅ. OGSÅ PARTIETS OPPGAVE

I prinsippprogrammet understreker partiet at splittelsen funksjonærer-arbeidere må overvinnes, de intellektuelle må vinnes på arbeiderklassens side om revolusjonen skal gjennomføres. Erklæringa underbygges av studentenes innsats i bygginga av ml-bevegelsen, i kampenheten som bl.a.

ble utvikla og var en forutsetning for seieren i folkeavstemninga. Jamfør kultur-revolusjonen i Kina og studentenes rolle i revolusjonsbevegelsen i Albania. En sterk kommunistisk studentbevegelse er viktig for å trekke funksjonærer og intellektuelle over på arbeiderklassens side. I en

kampsituasjon kan studentene være en støttropp i massebevegelsen.

For partimedlemmer, særlig på høyere læresteder, må dette i dag bety å kaste seg inn i kampen for at Rod Ungdom--studentene skal få en ledelse. For noen år siden var vi organisert på noen få læresteder, ofte var hovedoppgava utafor lærestedet. I dag er over 1000 kommunister organisert på alle de 40 høyere lærestedene.

Alle er enige om at studentene må ha en ledelse. Det holder ikke med gammel tenkning om at studentene »klarar seg sjø», »vi hjelper til når det trengs». Hvis vi skal utnytte de mulighetene som blant annet venstredreininga blant studentene apner, må problemet løses. Klarer ikke vi det, vil reformister og revisjonister komme på offensiven.

HVORDAN

KJEMPE FRAM EN LEDELSE

Landsmotet i Rod Ungdom stilte kampoppgava og organiserte seg for å vinne ungdomsskoleelever og unge arbeidere for revolusjonen. En sterk kommunistisk ekspansjon blant studentene, partistiftinga og Rod Ungdoms ledelse i dag betyr i praksis at jævlig mange ml-studenter er uten ledelse med tilstrekkelig erfaring. Uten et eget studentforbund eller radikal endring av Rod Ungdoms ledelse i dag er de heller ikke i stand til å få det.

I dag spriker »student-rod ungdom». Omdanninga har vært sentral kampoppgave, men det mangler mye på oppsummeringer for å fore den videre. Problemet er å tillempe den til høyere læresteder. Mange spredte erfaringer som videreføringa kunne bygge på bare »ligger» der.

Initiativ i masseorganisasjoner som NSU, LNL osv. beror for mye på fraksjonenes styrke og er ikke diskutert i forhold til helheten. Her ligger for eksempel en fare for en slags syndika-

lisme, at drivkrafta i studentbevegelsen er i fraksjonene i interesseorganisasjonene, og ikke i en kommunistisk organisasjon.

Mangel på ledelse slår også ut i mangel på systematisk skolering av mange nye folk til å bli bedre kommunister. En studiesirkel for studenter som det jobbes med løser bare noe av dette problemet. I den ideologiske kampen mot framvoksende ultra»venstre»-retninger trenger vi enhetlige studier fra sak til sak.

Sjøl om demokratiet er kvalitativt bedre enn i andre studentorganisasjoner, er det mangler i forhold til et revolusjonært demokrati. Dels blir ikke viktige saker grundig diskutert (valget, kongressbevegelsen i Rod Ungdom), dels mangler ledelsen i diskusjonene og gir dem et halvanarkistisk, formalsløst preg (studentforbundsdiskusjonen i vinter). »Kommanderingsstilen» er på den annen side langt på vei bekjempa. Meninga her er ikke å gi en vitenskapelig oppsummering av situasjonen blant de kommunistiske studentene. Men disse trekkene er framtreddende, og kan få uheldige konsekvenser, særlig nå når reformisme og revisjonisme får fornya grobunn gjennom SVs framgang. Et sosialistisk studentforbund, masseorganisasjon osv. (SVs studentforbund er allerede på trappene.) (Les Studentforum.)

OPPGAVENE NÅ

Viktige trekk ved framgangen til »student-rod ungdom» er at krigskommunismen som hemma oss nå langt på vei er bekjempa, at omdanninga har gitt oss solide rotter i massene, at vi har viktige erfaringer i å bruke faget i folkets tjeneste, gripe politikken i faget, kjempe fram et miljø. Dette og mye mer må vi bygge videre på når vi nå skal sloss for en ledelse, et program, ei beretning og at vi får diskutert vedtekter, enten Rod Ungdoms eller vedtekter for et studentforbund.

En ledelse for studentene betyr å mobilisere alle medlemmene på hvordan en ledelse er et kollektivt ansvar, ansvar for å ta alvorlig på diskusjonene og slåss for politikken vi kommer fram til. Vi trenger trolig både en egen intern og en ekstern avis. Det betyr å diskutere metoder med lagsledelser. Det betyr å avklare hvordan AKP(m-l) kan være ledende i forhold til studentene (se annen artikkel). Men først og fremst betyr det å avklare om vi kan få en sentral ledelse for studentene innafor Rød Ungdom eller i et eget studentforbund.

»Student rød ungdom» har vært i framgang, til tross for at mangel på

ledelse i den seinere tida har blitt en viktig hindring. Ved å sette politikken i ledelsen, samle kreftene og slå som en knyttneve, er mulighetene for å vinne mange studenter for kommunismen større enn noensinne.

Studentene trenger hjelp av AKP(m-l) for å løse disse problemene. I første omgang betyr det at medlemmene må delta i diskusjonen om et studentforbund. Første nummer av internavisa foreligger allerede og skal deles ut til alle AKP-medlemmene på høyere læresteder. Andre som vil ha det må melde fra gjennom interne kanaler.

Kamerat i studentutvalget

KRITIKK AV PARTIETS POLITIKK FOR UNGDOM UNDER UTDANNING

Skoleåret har startet. Det er en god anledning til å snu om på et nytt blad i vår skolepolitikk, hvis det skulle være nødvendig.

Kan hende har jeg ikke fulgt godt nok med – jeg går ikke på skole –, men jeg har fått inntrykk av at massebevegelsen blant elevene har stilnet noe av. Er dette et riktig inntrykk? Videre: i vår propaganda har jeg ikke oppdagat noen samlende kamp-paroler for elevbevegelsen. En må vel se disse to tingene i sammenheng. Ungdommen radikaliseres fortsatt. Når det ikke gir seg utslag i effektiv elevkamp, må det skyldes at vi ikke har konsentrert, utløst og ledet kampkreftene.

LITT HISTORIKK

En tid – ca. 1968 – hadde vi en tendens til å legge like stor vekt på alt som det oppsto av spontan kamp på skolene. Røyking i skolegården, lærere

som ikke kan lære fra seg, forbud mot progressive skoleaviser osv. – det fantes tusen forskjellige ting som kunne utløse kampen. Problemet var at alle disse »skoleopprørene» likevel ikke førte til avgjørende resultater. Monopolkapitalens skolepolitikk sto urokket. De lokale aksjonene samlet seg ikke til en aksjon, et samordnet slag. Elevene som var med, lærte ikke så veldig mye om monopolkapitalen og skolen, fordi kjernen i spørsmålet ikke ble propagandert og agitert målbevisst – samlende paroler var det smått med, organiseringen var spontan og aksjonene kortvarige.

Særlig fra 1970 endret vi dette bildet. Vi formet ut en hovedlinje, og satte opp en hovedsak på kort sikt, nemlig kamp mot de normerte prøvene (med kamp mot rasjonaliseringa i forbindelse med 5-dagersuka som viktigste bisak), og vi reiste den langsiktige parola om å avskaffe

karakterene. Vi så karakterene som det viktigste maktmidlet monopolkapitalen hadde til å forme skolen og få elevene til å underkaste seg den borgerlige indoktrineringa, det økte tempoet osv. Karakterene splittet elevene og førte til borgerlig strebermentalitet i stedet for samarbeid og solidaritet. Karakterene var det viktigste middelet til å undertrykke det arbeidende folkets ungdom i skolen og plukke ut herskernes etterfølgere og ekspertise. Karakterene skaper jag og stress og kveler muligheten til virkelig å lære, osv. (Vi var sjølsagt klar over at en karakterfri skole i et kapitalistisk samfunn ville måtte bruke andre metoder for å oppnå samme sak, men de metodene ville være mindre effektive.)

Samtidig tok vi opp propagandaen mot de påtenkte struktur-reformene i den videregående skolen, og viste at det var derfor de normerte prøvene kom. Og vi avslørte planene om økt elevtall pr. lærer og mindre bevilgninger.

På svært kort tid oppnådde vi en rekke viktige aksjoner, som denne gangen virket samlet og oppnådde resultater. Vi fikk en stor del av skolens folk over på vår side i disse spørsmålene, til og med rektorer og pedagogiske eksperter. Vi fikk mange organisasjoner og politiske ungdomsorganisasjoner med oss, vant fram i elevorganisasjonene osv.

OMDANNINGA

Rød Ungdoms omdanningsbevegelse var og er helt nødvendig. Den vil kunne styrke vårt arbeid blant elevene, ved at vi danner røde miljøer, tar opp det ungdommen er opptatt av og liker, kvitter oss med forakt for arbeid i miljøer og organisasjoner som vi ikke sjøl dominerer fullstendig, trekker inn åpne og progressive, men uskolerte folk osv. Men for en tid førte den vel til at oppmerksomheten ble trukket vekk fra elevkampen til ungdommens kultur, til spørsmålet om steder å være i fritida, og til utbygging av vårt arbeid i ungdomsmiljøer der vi sto

svakere enn på gymnas og ungdomsskoler. En feilaktig tendens til å diskutere hvordan man skulle omdanne seg, men samtidig gløkke å delta i ungdommens og hele folkets kamp, gjorde seg vel også gjeldende. Mitt håp er nå at Rød Ungdom står tilstrekkelig sterkt til både å ta seg av disse nye feltene og ta vare på det beste fra 1970–71. Det er etter min mening helt feil at f.eks. valgkamphandboka for RV ikke tar med kampen mot karakterene og prøvene og kampen mot rasjonalisering av skolen blant de viktigste kampsakene for ungdommen. Det er like feil å la være å prioritere blant kampsakene på skolene, slik det er tendenser til.

FOR Å VÆRE KONKRET

Situasjonen ser gunstig ut for å sette i gang en 2–3 års konsentrert kampanje for å avskaffe karakterene i grunnskolen. Kampene mot de normerte prøvene har skapt en opinion og fått skolebyråkratene opp i vansker. Den niårige skolen er akkurat nå under omvandling fordi planene har slått feil. Dette gjør det mye lettere å oppnå resultater enn dersom systemet får feste seg.

I gymnasen kommer kampen mot de normerte prøvene opp, og våre krav til Sten-komiteens forslag må gjøres konkrete, slik at vi kan kjempe mot den, ikke bare vedta resolusjoner.

I motsetning til elevkampen er lærerkampen inne på et godt spor, men mens vi for noen år siden handlet som om elevene aleine skulle kunne seire, er det nå en tendens til å tro at lærerne aleine kan nedkjempe rasjonaliseringa i forbindelse med monsterplanen.

Jeg ønsker en debatt om ikke vår politikk på de største skoleslaga har lidd av de alvorlige manglene jeg har nevnt. Om det kommer fram fakta som motsier det jeg har sagt, er det bra, og da vil vi ml'ere utenfor skolen få bedre kjennskap til var skolepolitikk.

Tove

NOEN KOMMENTARER

TIL DISKUSJONEN MELLOM TRON

ØYSTRUP OG ARNE NYGÅRD MOEN I KK

Fra KK nr. 13 til nr. 20 har det pågått en diskusjon om forholdet mellom SF og Sosialistisk Valgforbund og mellom Sosialistisk Valgforbund og AKP(m-l). Hovedaktører i diskusjonen har vært Tron Øystrup og Arne Nygård Moen. La oss først gjøre det klart at vi i sak støtter Øystrup og (AKP(m-l)s) synspunkter på de grunnleggende felter også i denne diskusjonen. Men usakligheten i denne diskusjonen har forskrekket oss, — og usaklighetene mener vi må fordeles på begge debattanter.

Som smålag i AKP(m-l) mener vi det er viktig å påpeke feil som blir begått av folk i partiet. Vi vil derfor konsentrere oss om de viktigste feil vi mener Øystrup har gjort i diskusjonen.

Vi mener det var feil av Øystrup å trekke fram måten Nygård Moens tørste svar i KK (KK nr. 15) var laget på. Øystrup sier selv: »Nygård Moen synes kanskje det er ufint av meg å utnytte dette, men det er han sjøl som har lagt opp til denne tonen.» Vi er enige i at det er Nygård Moen som langt på veg legger opp til denne tonen. Men det forsvanter ikke at Øystrup bruker den samme stilen i sine svar. Sjøl om andre kommer med usaklige, ubegrunnede angrep på oss, må vi for all del unngå å svare i samme stil.

Når Øystrup sier: »Her (i det uettede stensilerte manuskriptet til Nygård Moens

innlegg), finner vi Nygård Moens originalformulering, det han egentlig mener, men som han ikke tør si åpent», mener vi han trekker slutninger på sviktende grunnlag. Hvis Øystrup virkelig mener at ei originalformulering er det folk egentlig mener, mens en korrigert formulering bare for å dekke sine »farlige» meninger, er han virkelig ute og kjører.

Det er klart at det også diskuteres et organisatorisk samarbeid innenfor Sosialistisk Valgforbund. Det er også klart at SF som den største grupperingen innenfor forbundet, vil søke å dominere det politiske arbeidet. Det er derfor rimlig å anta at et eventuelt felles parti av SF, NKP og AIK vil bli dominert av SF. Men Øystrup kan ikke engang selv tro at et slikt parti vil ha identisk program med det nåværende SF.

Det er og rimelig å tro at frykten for at AKP(m-l) skal bli en likeverdig partner er en av hovedgrunnene til at SF sentralt hevder at AKP(m-l) må holdes utenfor samarbeidet. Men for mange er det andre grunner som gjør at de vil holde AKP(m-l) utenfor samarbeidet. I innlegg av bl.a. Florin (KK nr. 20) og ifølge uttalelser fra Ragnar Kalheim (sitert i KK nr. 15) er noen av disse grunnene lagt fram.

Det ville være et klart venstreavvik å avfeie disse grunnene som falske og ensidig skyldte på partitaktiske vurderin-

ger fra SF. En slik politikk gir jo både Ka' m og Flo' bekreftelse på den sekteriske stilen og de feilaktige taktiske vurderinger de mener MLG (og kanskje seinere AKP(m-l)) har begått. På denne bakgrunn mener vi det er viktig å påpeke de feil vi mener O' n har gjort i diskusjonen.

Også i sluttinnlegget sitt (KK nr. 20) mener vi O' g går over streken for usaklig ironi. Den personlige sluttkommentaren til Nyg' en kunne kanskje være på sin plass i et privat brev. Men i denne debatten har en slik personlig

vurdering av Ny' en ingen ting med saken å gjøre. Vi mener at folk sjøl greier å gjennomskue usaklighetene og sleivsparkene i Ny' ens innlegg. Det virker i alle fall mot sin hensikt å mote usakligheter og sleivspark med de samme metodene selv.

Vi vil hape at O' n, og alle andre i partiet for den saks skyld, gjør sitt til å hindre at slike feil gjentar seg.

Lite lokallag av AKP(m-l)

